

Decemberi csengettyűszó

Vadvizeknek mélye zúg mesélve,
felszínének megrepedt jegére
ráborult a lomha csend, harapja
fagyfogával rút szelek haragja.

Szent Karácsony nemsokára csenget,
hoz dalomba némi szűzi enyhet
s átsegít e reszkető halálon,
Istenem, csak épp ne így találjon,

ily riadtan, hittelen szavakkal;
ködbe bújva hív a hang, marasztal,
mintha kérne, mintha bennem élne
bús december békecsillag-fénye.

Karácsony felé

Fagyos fuvallatot taszít a gyorsvonat,
s az este sűrű teste megremeg,
terítsd le rám az őszi felhőrojtokat,
apám, csak fádom, nem vagyok beteg.

Csak álmodom magam, kacajba fulladón
meleg karácsonyt, s mint a jó gyerek,
gomolygatom szipogva csendbe hullt valóm,
jajongni többé én már nem merek.

Elindulunk, a táj idő ködébe vész,
megértenem, talán nem is lehet,
hová suhan, s miért olyan nagyon nehéz
köszönni majd az érkező telet.

A kattogó ütem töretlen égbe hág,
dalát susogja, végtelent pereg,
mert reszketésem elkísér az éjen át,
simítsd fölém, apám, meleg kezed.

Égi pásztorok

Estbe hajló őszi óra
és parázsló távolok
rőt fuvalma hull a szóra,
míg a dal, e régi szolga,
lelkeinken átforog,

s bár a jajszót felsöpörné,
mint a hit, a küzdelem,
álmodásunk szent öröklét,
s Dúl királynak dús örökjét
tékozoljuk szüntelen.

Szép magyar beszédet őrző
versek, égi pásztorok!
Hadd legyen ma fény a költő,
mely az éjen szívbe ömlő
békeszóval átlobog.

Adolf UZARSKI (1885–1970)